

Szerkesztő- s kiadó-hivatal: Budapest IV. hímez-utca és kalap-utca sarkán 1. sz. Csak bérmentes levelek fogadtatnak el. Kéziratok vissza nem küldetnek. Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házhoz hordva: Egy évre . . . . . 20.- Félévre . . . . . 10.- Negyedévre . . . . . 5.- Egy hónapra 1.50

EGYETÉRTEÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyilttérkek felvételnek árszabály szerint a kiadó hivatalában: Budapest IV. hímez-utca és kalap-utca sarkán 1. sz. Hirdetések felvételnek a külföldön: Bécsben: Oppelt A.-nál, Stubenbastei Nr. 2. Moson: Kádófnál, Selerstraße Nr. 2. Haasensteiner és Vogler, Wallischgasse 10. Danub. C. L. és társai, Wallische Nr. 12. Párizsban: Rudolf Mosse, 40. rue Notre Dame-des-Victoires (place de la Bourse). Frankfurtban: M.: Danub. G. L. és társai.

Lázadás a Krivosje vidéken.

Joko Pantov Lakonicsnak hívják azt az embert, aki a közönségek polgárát, aki feltette magában, hogy az ő falujában nem lesz katonaság. Neki nem parancsolnak nem csak a bíró meg a pap, hanem a Rodich generális sem. sőt nem maga a császár sem. Nem valami nagy számú legényt követelnek ugyan. Mindössze is csak három száz besorozandó ifjúról van szó, hanem Joko Pantov Lakonics uramnak, a ki mesterségére nézve különben becsületes birkatolvaj, polgári állására nézve pedig a nagy hírű Lakonics nemzetségének a feje, eszébe jutott, hogy ennyit sem ad. És a milyen nyugalom és a milyen kicsiny hozzá képest minden osztrák generális, a ki csak valaha parancsnokolt a Boeche di Cattaro vidékén, bizony még kitekít tőle, hogy ura lesz a szavának, s a Krivosje vidékén nem lesz vizitáció.

Füresának is tessék ezeket így olvasni, tréfának is tessék. Pedig komoly dolog és való dolog. Dalmácia déli részén, ugyanazonok a tájakon, hol már 1875 ben is ugy megyült a monarchiának a baja, hogy egy-egynehány engedetlen ellen egész ezredet kellett harcoltatni állítani, s a szó szoros értelmében ágyúkkal kellett lödözteni a szunyogokra, s a hol akkor is csak engedelmények árán volt lecsendesíthető a nép, most százakra menő csapatokban kezdenek gyűlködni az ottaniak. Elverik a zsandárokat Rizánóból, megtámadják azokat a falvakat, melyek nem akarnak velők tartani, s szervezett csapatok alakjában üzik a rablás német mesterségét. A firmájuk az, hogy ök fölkeltek. Még pedig olyanok, a kik szabadságukért szállanak síkra, midőn megtámadják az ujonczilleteket, egyszersmind pedig a vallásért is, midőn meg 1869-ben egymással tett esküjökre hivatkoznak, mely által kölcsönösen kötelezték magukat, nem adni ujonczokat soha.

Bár lehetne nagyon kevésbe venni ennek a néhány száz embernek a hadszárvillogtatását! Nem is lenne hozzá szavunk s legelőbb arra a mód nélkül neveléses szerepre mutatnánk rá, mely az egész ügyben Ausztria-Magyarországnak jutott. Ez a monarchia, mely esztendőnkint milliókat áldoz a „nagy hatalmi állás” képtelen eszméjének, tehetetlenül áll ott néhány krivosjei fölközlés szemében, kik megtámadják az engedelmességet. Oda küld nekik a nyakukra — egy ugronevezett győzedelmes háboru után — extra generálit, a kinek nincs egyéb teendője, mint őket kényeztetni. Ez osztja közöttük esztendőnkint által a púzt, hogy meggyerhesse őket békés uton, tart nekik hosszú beszédeket, elküdi közejük a cattarói püspököt, s mikor aztán több esztendői edesgetés után arra kerül a sor, hogy legalább pro forma adjanak falvankint egy-két ujonczot — nem is a közös hadseregbe, hanem a honvédségbe — akkor a nemes nemzetség elkergeti a püspököt, megcsinálja a nagy re-

voluciót s a katonai hatóság tehetetlenül áll velök szemben.

Ez méltatlan is egy nagy hatalmi állással kérkedő monarchia részéről, neveléses is, de meg azonfölül is van hozzá szavunk. Mert a dolog most ez idő szerint egy más oldalról is érint bennünket, mint ezelőtt hat esztendővel. Azóta, hála a külügyi politika bölcs vezetőinek, a monarchia kulturmisszióira is vállalkozott a keleten. Ép a szomszédságában azoknak a vidékeknek, hol most a baj mutatkozik, s részben közelről rokon népekkel szemben. A külügyi politika bölcs vezetői azt találták, hogy az ország határainak közvetlen közelében nem lehet túrni oly féktelen képtel, minő a hercegek azok és a bosnyákok, s hogy el kell venni a földet által a török hatalomtól, mely az ily féktelenséget türi. No most az igaz, hogy a féktelenség nincs ott a határokon kívül, hanem van a helyett azokon belül De a külpolitika vezetői nem vennék valami szivesen, ha fölelevenitenék velök szemben azt a török hatalomra vonatkozó okoskodást, melynek ök magok voltak a mesterei.

Igen, igen A kultúra ezéljait tudták oly igen ékes szavakban emlegetni, mikor igazolni kellett a bosnyák okkupáció igazolhatatlanságát. A művelődés jótéteményeit fogadkozott oda vinni ezen felbár népek közé. Azt ígérték, hogy a nyugati felvilágosodottságnak szereznek új hazát, lekötészen magoknak az egész emberiséget, az egész haladást. És a krivosjebeliek által felgyújtott falvak milyen különös oldalról világítják meg most egyszerre az erdeményt, melyet elérni képesek! Egy kicsi partvidék lakosságát hosszú évtizedekre terjedő kormányzás által mindössze odáig viszik, hogy az fegyvert ragad s a hegyek közé bujdosni, jobbnak találván a vadont, mint a kulturát, melyet osztrák bajonettek végéről kínálnak nekik. És ugyanazok, a kik mellett ilyen fényesen beszél az erdemény, egész Boszniát és Hercegovinát is magokra vállalják, hogy lesznek ök annak jöltevő, civilizátorai, s pionirjai a haladás nagy országútnak!

Hiszen a hercegek azok földről tekintetben érkeznek is már a hírek. A Krivosje vidékén már a hercegek azok fiai is megjelentek, s felajánlották a jó szomszédság követelte segítségét. Pedig ott az ujonczosítási törvény csak ki van még hirdetve, s végrehajtásához ki tudja mikor fognak hozzá. Mi lesz majd akkor, ha itt akarják végrehajtani az ujonczosítást, a hol a keresztény nép már most ellenállásra készül, a mahomedán lakosságnak meg vallása is tiltja, hogy efféle rendelkezéseknek csak egy szó nélkül alája vessen fejét? A külügyi politikának mekkora bölcsesége fog ahhoz kelleni, hogy megoldassék valamiként ez a kérdés, melyet a külügyi politika ily határtalan együgyűsége még mindig összebonyolít. A nemzeteket félre lehet vezetni rövid időre, s akarunk elleni tervekbe is lehet

sodorni, de a tények végzettségét sem eltagadni, sem elfordítani nem képes semmi diplomáciai sima szó. Most ez a végzettség kezd nyilvánulni.

Budapest, nov. 19.

A vármegye felelőssége. Temesvármegyében a mező gazdaság terén nagy az inség s azért a kormány részéről vetőmag kiosztásának szüksége forog fenn. A vármegyének eziránti fölterjesztése Tisza Kálmán béliügyminiszter s általában a kormány hajlandónak mutatkozott 140 ezer forintot vetőmagra a községeknek kölcsönözni, ha a vármegye közönsége ez összegért a szavatosságot, a fizetési jótállást elvállalja. E kormányrendelet ellen felirt a vármegye s kifejté, hogy ezen erkölcsi kényszer sem nem törvényes, sem az alkotmánynyal általában meg nem egyez, sem nem szükséges. Tisza Kálmán azonban újabb leiratában a vármegye fölterjesztését elvetette s kijelenté, hogy az inségi kölcsönt csak ezen föltétel alatt adja meg, ellenkező esetben annak elmaradásáért az erkölcsi felelősséget a vármegye kénytelen viselni. — A miniszternek ezen hallatlan erőszakoskodása nagy felindulást keltett Temesvármegyében. A megye közönsége ellen az éhínséggel küzdő nép gyűlölettel egyenesen Tisza Kálmán színtárára fordult. És pedig oly brutális indokkal, melyek a kormányzat helyes fogalmával, mind a százados törvényes gyakorlattal, mind a törvényhatóságok alkotmányáról szóló világos törvényvel szembeütköznek. A megyei bizottság nemcsak önkormányzati, hanem egyúttal közigazgatási hatóság is ép ugy, miként a miniszterium. Hogy az inség elhárítása céljából adott államegylet értelmét valóban szavatosságot az egyik hatóság, a másik pedig nem: ennek józan oka nincs. Ellenben annak igen is van, hogy a vetőmagkölcsönt, mely egyrészt az állam emberiségi feladatából, más részről az adóképeség megőrzése tekintetéből szükséges, egyenesen az állam kockázatossá, ha ugyan kockázatról egyáltalán lehet szó. Az 1870. évi XLII. t. cz. a megyei bizottság ily nemű tevékenységét sem meg parancsolja, sem meg nem engedi. Ott pedig, a hol a törvény egyesek jogos kárterítési igényéről szól, csakis azon bizottsági tagok vagyoni felelősséget állapítja meg, kik a kárterítési és törvénytelenségek elkövetéséhez pozitív hozzájárultak. De a fennfoglalt esztendőnként. Ebben Tisza egyenesen megköteli a bizottsági tagok vagyoni jótállását, ellenkező esetben az inség sújtotta nyomorult földműveseket az éhínség, a kivándorlás kényszerének veti áldozatul, nem törődve azzal sem, ha a földek vetetlen maradnak s ökként az adóalappal pusztul el. A vármegye közönsége okos volt, hazafias és emberséges s elfogadta a jogilag és alkotmányilag borzasztó föltételt. De azért nem hallgathatjuk el, hogy örültebb, embertelenebb és zsarnokibb kormányrendeletnek, mint Tiszáé, modern államban még nem hallottuk híret.

A képviselőház pénzügyi bizottsága — a mint értesülünk — jövő hétfőn kezdti meg az 1882-ik évi költségvetési előirányzat tárgyalását; míg a képviselőház közgazdasági bizottsága holnap tart ülését. A jogügyi bizottság valószínűleg már a képviselőház jövő hétfőn tartandó

ülésén fog egy jelentést előterjeszteni s miután a jogügyi bizottság is a hozzá utasított előterjesztéseket a legközelebbi időben hihetőleg elintézi, a képviselőház érdemleges tárgyalásai a jövő hét közepén veszik kezdetüket.

A képviselőház igazságügyi bizottsága ma d. n. 5 órakor Apáthy István elnöklete alatt tartott ülésében, melyen a kormány részéről Pauler Tivadár igazságügyminiszter jelen volt, tárgyalta és Kazy János előadó által javasolt stílusú módosításokkal elfogadta a Szerbiával 1881. évi május hó 6-án Bécsben kötött konzuláriumi egyezmény becsületesége; 2. a Szerbiával 1881. évi május hó 6-án Bécsben a két fél állampolgáiraikat hagyatékai körüli eljárás szabályozása, a gyámság vagy gondnokság ideiglenes rendezése és a polgári állapotra vonatkozó okiratok közlése iránt kötött államszerződés becsületeségeiről szóló irányvonalaslatokat. A bizottság legközelebbi ülése hétfőn délután 5 órakor lesz.

Budapest, nov. 19.

A német császár üzenete — mert ez képezi még mindig a külföldi napilapok legfontosabb mozzanatát — ez az üzenet, melyet Bismarck herceg a rendes trónbeszéd helyett a német birodalmi gyűlés előtt felolvasott, a berlini szabadalvú-párti körökben bizonyos kedveléssel idezett elő. Ezt kell legalább következtetnünk e párt közönségének czikkeiből, melyek mig a trónbeszéd külpolitikai passzusával teljesen meg vannak elégedve, ugyanazon abban a véleményben vannak, hogy a belbélke koránt sincs annyira biztosítva, mint a külbélke. „A belügyi politikára vonatkozó kijelentések, írja a „National-Zeitung”, csakis oly értelemben foghatók föl, hogy Bismarck herceg ragaszkodik összes terveizhez, melyek ellen a szabadalvú-párt a választások alatt harcolt, ideértve a dohánygyedőudársági javaslatot is. A közvetkezéseket, melyeket ebből a politikai helyzetre vonni lehet, magoktól érthetők.” A „Berliner Tagblatt” a kancellár eddigi adó-és gazdasági politikájával egybefüggő javaslatok ismétléséből azt következteti, hogy Bismarck hercegnek eszében sincs megfelelni azon ohajtatnak, melyet a német nemzet többsége a választások által kijelentett, s korántsem gondol egy szabadalvú miniszterium alakítására. „Hogy a külbélke biztosítva van számunkra, írja a nevezett lap, az igen öröndetes dolog, de a fájdalom, nem mondhatjuk ugyanazt a belbélkére nézve is. A „Triibünet” csak azt konstatalja, hogy a császári üzenet mindazoknak a javaslatoknak a visszatérését hirdeti, melyek eddig a meghasonló tárgyát képezték. Még legkedvezőbben szól az üzenetről a haladóipárti „Vossische Zeitung”, örömmel csatlakozván a császárnak ahhoz az ohajtatásához, hogy a munkások helyzete jobbítsák a megerősítették a keresztény népiet erkölcsi alapja, a mit a liberális párt is ohajtat, de — ugymond — e párt nem kezeskedhetik arról, hogy ez a cél a Bismarck által ajánlott uton el lesz-e érhető.

Általánosan feltűnt az is, hogy a császári üzenet egy szóval nem emlekezett meg az egyházi-politikai viszonyokról. Ennek oka, mint magyaroznánk, abban rejlik, hogy a vatikánál való alkudozások érdekes stádiumba léptek. A konzisztóriumnak a hó 20-ikára való halasztását összefüggésbe hozzák Hohenlohe bíbornok berlini útjával, s azt hiszik, hogy a bíbornok

fontos híreket hoz Rómából, nevezetesen azt is, hogy Melchers külli érsek bíbornokká fog kinevezeteni, s hogy a konzisztóriumban Poroszország egyházi-politikai helyzete is szóba fog kerülni, ha majd Hohenlohe herceg erre nézve Rómában jelentést tehet.

Gambetta körirata, mint egy múlt éjeli táviratunk utjából értesít, csak igen futólag érinti az új francia kabinet külpolitikáját s semmiképp sem foglal állást azokban a kérdésekben, melyek az európai diplomáciát e pillanatban is foglalkoztatják. A kormány a napokban alapított s elég jellemző czímű lapja „La Révision”, azonban egész határozottsággal nyilatkozik a kabinet külpolitikájáról. „Gyerekség volna,” ugymond, „tagadni akarni, hogy a republikánus Franciaország helyzete az ó-világ közepette a bizottság tekintetében sok kívánni valót hagy fenn.” Hangsúlyozza továbbá, hogy ama kérdésekben, melyek legközelebb felmerülnek fognak, az országot nem lesz szabad „egy Barthélemy Saint-Hilaire hazugságával” vagy egy Saint-Vallier magatartásával kompromittálni. Ez legalább is elég különös színtű fölgambetta külpolitikájáról, mely — tekintettel a mostani kormányelőknek a görög kérdésben tanúsított magatartására is — nem igen kecsegtető.

A román miniszterválságra vonatkozó hírekkel szemben a „Gazette de Roumanie” megjegyzi, hogy a válság pusztán Sfatiescu külügyminiszter visszatérésére fog szorítkozni. E lap állítása szerint már tették is lépéseket, hogy Coganiceanu-t, „ki mint ellenfél igen veszélyes, mint kolléga igen hasznos lehet”, rábírák a kabinetbe való belépésre. Coganiceanu azonban eddig még minden kérést kereken visszautasított.

A konstantinápolyi nagykövete, mint egy mai táviratunk jenteti, csütörtökön együttes jegyzéket nyújtottk át a Kritiri és Zarko közötti török-görög határovnál megjelölése ügyében, mely szerint a szerződésben megállapított vonal változtatlan megtartandó. A nagykövete által átnyújtott jegyzék ezt mondja: „Mint hogy a határbizottságnak a biztosok kimondották, hogy a többség határoz és a török biztosok kivételével mindnyájan a Kritiri és Zarko közt szerződés által megállapított vonal megtartására szavaztak, a nagykövetek magukat nem tartják az ügyben illetékeseknek.” — A porta tudakozódott a nagyköveteknél, hogy kormányai mily véleményben vannak a boszniai véderőtörvény fölött. A porta, így jentelik, az ügyben még nem tett lépést, de valószínű, hogy tenni fog.

Dervis pasának még mindig sok baja van a nyugodni nem akaró albán fölközlőkkel, s egy mai skutari táviratunk jenteti, hogy Inmánál a fölközlők bekerítették, de az odasietett erősítések csakhamar kivágták.

A giriból jenteli ma egy táviratunk, hogy Szi-Szliman 300 lovas lázáddal Krejder és Szaida közt elnyomult és az ottani vidéken rablásokat vitt végbe. A vasuti hivatalnok Krejderbe menekültek. Conston ezredes üldözöbe vette Szi-Szlimánt.

CSÖK ES UNOKÁK.

REGENT. IRVA KAZAR EMIL. XVIII. TAVASZ. (Folytatás.) 37 — Mert nem inkább sirra teszi? — Mert az nem halottat illet. — Tehát kit? — Azt a helyet, a hol először láttam, ősi virágok közt, koszorút könti. A kis Pali egészséges volt, szaladgált és gyarapodott. Beatrix gyakran ott találta a ház közelében, a bozótdban. A gyermek fölállt, ki nyújtotta kis kezét, s elmutatott valami irányba. — Arra! — és Beatrix arra ment. — Arra! — gagyogta Vilmosnak is, és ő szintén arra ment, a merre a gyermek mutatott. Dobo Ambrus észrevette, hogy fia feltűnően sokat jár sétálni a temetőbe, s mikor egyszer meglátta azt a könnyű kis kocsi is a temető körül, melyről jól tudta, hogy ki szokta használni, akkor a vén ember rése állt. Vilám, ragyogó arccal tért haza, mintha e szíves vén ember is megíjódott volna a mámoros levegőben, az edes fényfényben. — Ohó! ez az én kegyes uraságom nem tudna jobbat tenni, mint Indiába bujdosni? — kiáltott a fiskális ur, a mint rideg szóbójába haza ért. — De most már rendemre kell a családi dolgokat; most már nagyon is kell! Lám, lám! De hiszen sejtettem volna; a télen mindig a kastélyban töltötte az esteit. Elővette jegyzőkönyvet, mely tele volt irva számokkal; nagyon sok számot felolvasott; beszélgeltek velök, szidia őket, hogy ilyen tömördeken vannak, és végre öklével döngötte a jegyzőkönyvet. — Ha ti nem volnátok! Leült, irni kezdett. Hosszu és alázatos levelet írt Sommerneak, emlékeztető, mily nagy örömet okozott a derék asszonyságnak, mikor velök szembe fordult, mert némely ember-

nek olyan nagy öröm az, ha valaki levelet ír neki. Arról írt, hogy ő nagysága használná fel beteljesítést melyen tisztelt férjére, nehogy a petneházi uradalom idegen kezébe jussom, mert már bizonyos, hogy az ifju méltóságos ur kibújdosik Indiába. Végül szíveskedve várja azt az időt, mikor ő nagyságának a legmélyebb hódolattal készcsokló alázatos szolgálja lehet. Dobo Ambrus, m. p. A levél elküldése után néhány nap múlva a fiskális urat a Füstös felvett utja, a mit kerest; a könnyű fedél nélküli kocsi, melyet Beatrix kirándulásaira szokott használni. — Majd bevárom, — szökött Dobo Ambrus, — leülve egy közönséges fenyo-faszékere az ablak elé, s oda könyvköve annak parkányára. — Eljött az ideje, hogy közboszójak. Soha sem tettem volna föl Vilmosról, hogy még hódító is lehesen, és épenegyel nem tettem föl róla most sem, hogy fölismerje szerencsét. Pedig házasságunk kell történni. Ugy bizony. Keves uraságom talán dühös lesz, hanem ő vele nem gondolunk. Tetszik, nem tetszik, mi fognak határozni. Szemei a temető környéke fölött örködtek. Sokszor megtörtette, megigazgatta szemövegét, s nagyon türelmesen várt. Alkonyat felé végre távozni látta a kocsi; aztán fölismert nem sokára Vilmost is, a ki sebes, gyors léptekkel közeledett a falu felé, mint a hogy a boldog szerelmese szökött, a kinek néze mindig ujong, s a kinek lénye mindig izgott. Dobo Ambrus egészen kihajolt az ablakból, hogy fia meglássa és még jobban síessen. — Ez a fiú jól rendbe muzsikálja magát, mond a fiskális ur kedélyesen és kezét dörzsölgetve. — Mennyi sugallat volt, mikor a toronyba zártam. Olyan nagy vidámsággal fogadta fiát és oly nagy szeretettel ölelte meg, hogy Vilmos elcsodálkozott. Az öreg ur nagy élvezettel szaglálta fel az ibolya erős illatát, mely onnan áradozott a Vilmos kabátjának gomlyukában levő bokréttából. — Ülje Vilmos! — kiáltott az öreg, az egyetlen székre mutatva, s maga fölkepedott az ablak parkányára. — Szeretnék veled lo-csuogni egy kicsit. Nagyon jó kedvem van, s megmondhatom egyenesen, hogy te okosod. Vil-

mos, te átkozot, kedves fiu! Hogy vagyunk a kisasszonnyal? Vilmos, mivel apja mindig csak olyan kemény, durva hangon szokott beszélni, mint másik fiával, már az előbbi nyájasság miatt is nagyon futkéves nézett atyjára. Most lángyörös lett, s a kérdésre nem tudott mit válaszolni. — Az öreg leugrott az ablak parkányáról, oly virgonczan, hogy senki sem képzelhette volna róla, s jobbjával ráított a fiu vállára. — Pompás gyerek vagy. Jól tetted, hogy elszédítetted a kisasszony fejcsökjét. — Atyám, atyám! — kiáltott fia tiltakozva, mert e czinkus hang serte az az érzelmét, a mit ő oly kéjesen rejtgetett. — Mindent tudok, — válaszolt az öreg, föl-tolván homlokán a rozsdabarna parókát, mintha ez egyáltalán volna a nyíltság. — Találkozni szoktatok a temetőben. A nagyuri kisasszony és te, a szegény fiu! Mennyire vagy Vilmos, beszélj, mondj el mindent. Vilmos komolyan, de fölzigatva nézett atyjára. — Én a legmélyebb tiszteletet érzem Beatrix kisasszony iránt, — szökött kitérőleg, — és e tiszteletet soha sem léptem át. — Bolondos fiu! Azt hiszed, hogy egy előkelő kisasszony majd órahosszakig zongoráz vele, és elmegy a székely, hogy csónakos temetőbe, és mindig abban fog gyönyörködni, hogy te rendkívül módon tisztelod. Lásd, milyen jól lesz megbeszélni egy kicsit ezt a körülményt. Fogadjunk, hogy azt a bokréttát is ő tette a kabátodra. A fiatal ember kivette onnan a bokréttát, s ráhelyezte egy polczra, ott a sarokban, hogy ne szurjon szemet. — Mióta ibolya terem, a szerelmesek mindig kutatják, — jegyzé meg Dobo Ambrus, öblös nevetéssel. — Ma épen ugy van, mint az én időmben. Mit szököttök együtt beszélni? Vilmosnak kinos volt halgatni e faggatást és durva megjegyzéseket. — Nem tudtam, hogy feltűnt, ha én Beatrix kisasszonnyal találkozom. — Csak előttem, én előttem Vilmos, mert én vigyáztam rátk. Oh az én szemem nagyon

hozzászökött a napvilághoz. És azután Vilmos, mi van abban, ha szeretet, ha ő is szeret, — folytatta Dobo Ambrus, komolyly változott, tanácsadó hangon. — Nem lehet visszafojtani, nem lehet azt úgy regulálni, mint az órákat. Semmitől se tart, mond meg neki, hogy szeretet, mond meg neki, hogy nőül akarod venni. Vilmos csaknem elszédült. Bámula nézett apjára, ki oly vidáman, oly aggodalom nélkül beszélt, s oly vakmerően vett ajkaira egy fenéséges eszmet, melyre ő gondolni sem merésztelt. — No igen Vilmos, feleségül vezed. Gondolom nincs ellene kifogásod. A fiu belsejt egészen földulta az apa, mikor sorba elmondta előtte: te szeretsz, téged is bizonyosan szeret ő. Legyetek egymásé. Vilmos nem győzte hallgatni tovább és fáradtan leült a székre. — Nem kell sokat habozni, Vilmos — folytatta most Dobo Ambrus. — És mindenek fölött nem kell semmi olyat tenni, a mi nem bizonyos. Ilyen volna például, ha te oda mennél haza a hideg békához, ott a kastélyban, és azt mondanád neki: „Mi szeretjük egymást.” Láncozások! kedvelj, dolyfós vén arisztokrata. Kikergetne. No de nem bizonyosan mondom, mert elég alkalma van megpuhulni. Ilyesmit nem kell tenni. Beatrixnak is mond meg, hogy jó lesz kihagyni apját a jatekból. Mondok neked egy esetet, mely az én időmben történt. Vilmos föltámasztotta fejét könyökével és nagy, égő szemekkel nézte atyját. — Egy kis faluban egyik este utazó székér állt meg a plebánus előtt. Ide hallgat, mert regényes ugyan, de tanulságos. Kilepett belőle egy ur és egy fiatal hölgy. Az ur azt kérdezte a plebánustól, hogy hajlandó volna-e hirtelenben összeesköttni őket. Kijelentette, hogy nem. Ekkor elővette egy pisztolyt, s még egyszer kérdezte: „Összeesköttné-e őket?” A plebánus most már azt mondta, hogy igen. Az esküvő megtörtént, az új párt beletették az anyakönyvbé. A plebánus jelentést tett, s a fiatal urat, ki nem messzire lakott onnan, törvényesek elé idézték, el is ítélték egy pár hónapra, de azért boldog pár lett belőlük, s az isten sem vonta meg tőlük áldását. (Folyt. könt.)

Legutóbbi számunkhoz két új melléklet van csatolva.

